

سردبیر: فواد عبداللہی foadsjk@gmail.com
دبیر سازمان: جمال کمانگر jamalkamangar@yahoo.com

چهار شنبه ها منتشر می شود! ۱۴ آذر ۱۳۸۵ - 14 DEC 05

www.javanx.com

جوانان حکمتیست ۶۸

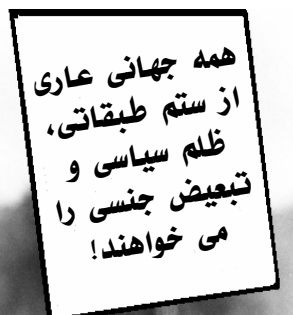

۱۶ آذر: روز بزرگ پیروزی بود!

۱۶ آذر ۸۴
را بخاطر
بسپارید!

بهرام مدرسی ص ۲

تقویم های خود ثبت کنید. باید از سال دیگر به جای شانزده آذر سال سی و دو، شانزده آذر امسال را جشن گرفت. روزی که جامعه، در دل اختناق اسلام، صف کمونیسم و آزادیخواهی را در دانشگاه تهران دید. باید به تک این دانشجویان تریک گفت و دستشان را به گرمی فشرد.

شانزده آذر امسال را نباید به عنوان یک آکسیون ساده دید. نباید با معیاری که شانزده آذر های قبلی را می سنجیدیم، سنجید. اگر غلو نکرده باشیم، بطور واقعی شانزده آذر امسال را باید به عنوان یک "حماسه" در تاریخ جنبش دانشجویی این مملکت ثبت کرد. ما صحبت از حماسه می کنیم، نه صرفا به این دلیل که پلاکاردهای سرخ و رادیکال بالا رفتند؛ حماسه بود نه به خاطر اینکه بیانیه ای در آن به تصویب رسید که بر دهان اپوزوسیون الدنگ راست کوبید و فدرالیسم و قوم پرستی اش را به زیر پا له کرد؛ حماسه بود، باز هم نه به خاطر اینکه رهبران چپ دانشگاه بر چهارپایه ها ایستادند و جامعه را مورد خطاب قرار داده بودند. تمام اینها ارزشمند است و باید به دست اندرکارانش دست مریزاد گفت. اما شانزده آذر امسال حماسه بود، به خاطر این دلیل بزرگ و شور انگیز، این پیشروی عمیق در دل دانشگاه، که برای یک بار که شده، (شاید برای اولین بار در این سالها) چپ دانشگاه، آزادیخواهی و برابرطلبی اومانیستی جنبش دانشجویی با قامت خود پا به عرصه گذاشت. تجمع امسال را نه انجمن اسلامی فراخوان داده بود، نه تحکیم وحدت و نه بازماندگان "مهندس" طبرزدی؛ بلکه امسال را خود

دانشجویان، مستقل از تمامی نهادهای حکومتی (و بعضا حکومتی های اپوزوسیون شده) فراخوان داده بودند. از احدى اجازه نگرفتند، و با اسم و رسم خود پا به عرصه گذاشتند. شاید در سالهای گذشته نهادهای دولتی محملی برای به میدان آمدن چپ بود. اما امسال، چپ دانشگاه، در قامتی بزرگتر، مستقل و بدون هیچ عصای دستی بر پاهایش ایستاد و جامعه را خطاب قرار داد. شاید بگویند عده این تجمع کم بود، می گویند تعدادشان از ۶۰۰ نفر تجاوز نمی کرد. اما باید دید که این تجمع را هیچ جایی تبلیغ نکرده بودند. هر شخصی که پا در این تجمع می نهاد می دانست که دارد در یک تجمع "غیرقانونی" شرکت می کند. به جرات باید گفت که شهامت می خواست و هر یک نفر نماینده هزاران نفر است. فریاد هزاران نفر است. فریاد کارگر نفت و نساجی است، فریاد محرومان و بر دهان کوبیده شدگان است، و باید گفت فریاد "شکست خوردگان تاریخ" است. زیاد روی نیست اگر بگویم فاز جدید در جنبش دانشجویی باز شده است. لا اقل برای خود چپ این ثابت شد که "می تواند" با زبان خودش حرف بزند و با پای خودش بایستد که زودتر از اینها می بایست این کار را می کرد. این روز را در

از ۱۶
تا
۲۰
آذر!

جمال کمانگر

دبیر سازمان جوانان حکمتیست

ص ۲ ←

از این سایت ها
دیدن کنید:

- www.javanx.com
- www.hekmatist.com
- www.oktoberr.com
- www.rahai-zan.com
- www.iran-tribune.com
- www.pasox.org

بیانیه دانشجویان

در تجمع

روز ۲۰ آذر

به مناسبت

۱۶ آذر ص ۳

آنها که خفه خون
گرفتند!

فواد عبداللہی

زنده باد آزادی! زنده باد برابری!

۱۶ آذر ۸۴ را بخاطر بسپارید!

بهرام مدرسی

۱۶ آذر در این سال دستاورد بزرگی برای اعتراض رادیکال جوانان و دانشجویان در سرتاسر کشور بود. از یکسو تعطیلی بخش بزرگی از شهر تهران به بهانه آلودگی هوا و در واقع به دلیل ترس از رو در رو شدن با اعتراض رادیکال جوانان و دانشجویان از طرف رژیم و احضار دانشجویان از طرف اداره حراست و ارگانهای امنیتی آن در سرتاسر کشور و تهدید و ارباب، و از طرف دیگر متانت، کاردانی، روشن بینی و قدرت تحرک اعتراض رادیکال و چپ دانشجویی و رهبران آن.

از یکطرف بی مایه تر شدن ارگانهای وابسته به رژیم اسلامی در دانشگاه ها از انجمن های اسلامی تا تحکیم وحدت و از طرف دیگر قدرت بسیج و تشکل اعتراض رادیکال و چپ در دانشگاه ها در سازمان دادن مراسم های مستقل خود. از یکطرف پرچم های قومیت و ضدیت با بشریت و فدرالیسم و از طرف دیگر برافراشته شدن پرچم انسانیت و هویت برابر انسانها با یکدیگر، از یکطرف کرد و فارس و ترک و عرب و از طرف دیگر برابری انسانها مستقل از نژاد و قوم و جنسیت و مذهب.

از یکطرف زندان و از طرف دیگر آزادی زندانی سیاسی، از یکطرف احکام علیه فعالین جنبش کارگری و از طرف دیگر خواست لغو فوری آنها. ۱۶ آذر ۸۴ هم تریبونی بود برای اعلام خواسته های مردم و هم قدمی بزرگ در شکست کامل حق ویژه ارگانهای وابسته به رژیم چون انجمن های اسلامی، نه تنها در دانشگاه تهران بلکه در سطح کل دانشگاه های کشور.

۱۶ آذر ۸۴ را باید به همه فعالین رادیکال و چپ اعتراض دانشجویی تبریک گفت. ۱۶ آذر ۸۴ را بخاطر بسپارید!

جمال کمانگر دبیر سازمان جوانان حکمتیست

به فاصله ۴ روز، بار دیگر اما پر قدرت تر از سالهای گذشته ما شاهد برگزاری مراسمی بودیم که نه تنها رژیم بلکه بسیاری از کسانی که از نفوذ گرایش رادیکال و چپ در دانشگاه خبر ندارند را شوکه کرد. تعدادی شروع به نوشتن انشاء های خود در باره جنبش دانشجویی کرده اند که امسال ۱۶ آذر خبری نشد و غیره.

اما کاردانی و جسارت دانشجویان مبارز و چپ بار دیگر توازن قوا را که ظاهراً به نفع رژیم - البته با تعطیل کردن یک شهر ۱۲ میلیونی به بهانه آلودگی هوا - سنگینی میکرد بر هم زد و با بلند کردن رادیکالترین خواسته های جوانان و سایر اقشار جامعه بار دیگر مهر چپ اما عمیق تر از گذشته را به ۱۶ آذر زد.

امسال ۱۶ آذر فراتر از "آزادی و برابری" و "نان و آزادی برای همه" رفت و به مسائل گریه جامعه انگشت نهاد. مراسم ۲۰ آذر با حضور بیش از ۶۰۰ نفر از دانشجویان و بدون حضور عوامل تحکیم وحدت و انجمن اسلامیها نوید این را می دهد که دانشگاهها که سالها به محل مانور عوامل رژیم تبدیل شده بودند قطب چپ و رادیکال خود را به جلو صحنه رانده است.

امسال دانشجویان در بیانیه شان به مسائل متنوع در سیاست ایران پرداخته اند، از نظام ظالمانه سرمایه داری به

از ۱۶ تا ۲۰ آذر!

زندانیان سیاسی شدند. در مورد مسئله هسته ای با عبارت "ما با نظامی گری هسته ای و تخریب زیست محیط با زباله های هسته ای مخالفیم و خواستار جهانی عاری از فعالیت های مخرب هسته ای هستیم"، اوج هوشیاری و بلوغ سیاسی خود را به نمایش گذاشتند. این مطالبات به عنوان ابتدایی ترین مطالبات مردم ایران اعم از کارگر، دانشجو و نسل جوان است که به صحنه آمده اند، تا جواب در خور خود را بگیرند.

عنوان مسبب همه نابسامانی های جهان نام برده اند.

از "رهایی زنان"، از حقوق کارگران و "اتحاد کارگر، دانشجو" حرف زدند به حکم ضد کارگری علیه کارگران سقز اعتراض کردند و خواهان آزادی بی قید و شرط عقیده و بیان و تشکل مستقل کارگری و دانشجویی شدند.

به سرکوب مردم کردستان اعتراض کردند و در همان حال بر هویت انسانی در مقابل هویت تراشی قومی و فدرالیسم تاکید گذاشتند.

خواهان آزادی دانشجویان زندانی و همه

دانشجویان مبارز و آزادیخواه!

شما با مراسم ۲۰ آذر بلوغ سیاسی خود را به نمایش گذاشتید. شما نشان دادید که میدانید کی و چگونه باید تلاشهای مذبوحانه رژیم را خنثی کنید و در همان حال بیشترین فرجه را برای ابراز وجود چپ در دانشگاه فراهم کنید.

دروغ بر کاردانی و جسارتتان!

از طرف سازمان جوانان حکمتیست به همه شما که با تلاش پی گیرتان این عمل مهم را ممکن کردید درود می فرستم و دست همگیتان را به گرمی می فشارم.

**گروپ جوانان
حکمتیست
در یاهو!**

<http://groups.yahoo.com/javananekomonist>

نه قومی، نه مذهبی! زنده باد هویت انسانی!

بیانیه دانشجویان در تجمع روز ۲۰ آذر به مناسبت ۱۶ آذر

ای مخالفیم و خواستار جهانی عاری از فعالیت های مخرب هسته ای هستیم. ۹- انقیاد فکری نهاد دانشگاه که متشکل از شکل رابطه استاد و دانشجو، بدیهیات علمی، مند تحقیق، شیوه های فردگرایانه پژوهش و تخصصی شده دانش آکادمیک و ... را نمی پذیریم و برای تحول ساختاری آن مبارزه می کنیم.

مبارزه طبقه کارگر اعم از کارگران بیکار، کارگران شرکت واحد، نفت، ایران خودرو و کارخانجات نساجی دفاع کرده و دوشادوش آنان برای ساختن جامعه ای که اساس آن انسان و انسانیت و دفاع از معیشت شریف ترین انسانهای این جامعه است تلاش خواهیم نمود. ضمناً از مبارزات تمامی اقشار اعم از معلمان، پرستاران، پزشکان و تمامی زحمت کشان جامعه دفاع می نماییم.

۶- حمله وحشیانه به کردستان، حمله به دفتر سندیکای شرکت واحد و کارهای پلیسی از این دست محکوم است و فوراً عاملان آن باید مجازات شوند.

۷- احکام دادگاه سقز علیه فعالین کارگری (برهان دیوارگر- محمود صالحی- محسن حکیمی- محمد عبیدی و جلال حسینی) محکوم است و خواستار آزادی بی قید و شرط آنان هستیم. این فعالین کارگری تنها برای خواسته های برحقشان مبارزه کرده اند و جرمی جز برگزاری اول ماه مه ندارند. جنبش دانشجویی حمایت همه جانبه خود را از ایشان اعلام می دارد.

۸- مساله هسته ای بر اثر تبلیغات رسانه ای تبدیل به یک مساله ملی در کشورها شده است. اما ماهیت و سرشت این مساله، پوشش دادن برای سلاحهای هسته ای در درجه اول و دفن زباله های هسته ای در مناطق محروم در درجه دوم است. ما با نظامی گری هسته ای و تخریب زیست محیط با زباله های هسته

سازشکارانه دیگری همچون فدرالیسم، رفرمیسم، تکیه به تفاوت های نژادی، و حمله خارجی راه نجات نیست و چیزی جز بازتولید ارتجاع و استبداد را در پی ندارد. تنها یک آلترناتیو وجود دارد و آن رجوع به انسان و انسانیت است. پس در همین راستا ما انجام مطالبات خویش را بی هیچ قید و شرطی خواستاریم:

۱- کوتاه شدن دست تمامی نهاد های امنیتی و انضباطی از دانشگاه خواست فوری و بدون قید و شرط ماست.

۲- آزادی همه زندانیان دانشجو، همه نشریات توقیف شده، وبلاگ نویسان دستگیر شده، و همه دانشجویانی که محرومیت های متفاوتی را متحمل شده اند، ایشان باید فوری و بدون قید و شرط آزاد شوند و به آنها غرامت پرداخت شود. در سال گذشته تا امروز بیش از ۳۰۰ مورد اتفاق افتاده است.

۳- آزادی بی قید و شرط تشکلهای کارگری، دانشجویی، و NGO های مستقل، آزادی بیان و عقیده باید به رسمیت شناخته شود و هیچ کس با هیچ بهانه ای حق محدود کردن آن را ندارد.

۴- آپارتاید جنسی و تبعیض علیه زنان محکوم است و رهایی زنان از آلام و مصائب گوناگون خواست تمام جامعه است.

۵- رکن جامعه ما بر پایه سرمایه و سود آن بنا شده است و فقر، استثمار، فحشا، اعتیاد و ... از پیامدهای آن است. ما از

۱۶ آذر روز آزادی و ایستادگی در برابر استبداد و بی عدالتی است. امروز را با همه توان خود پاس میداریم. ما دانشجویان بعنوان بخشی از مردم ستم کشیده و همراه با تمامی ستم کشیدگان نظام سرمایه داری یکصدا، فریاد میزنیم که امکانات و ثروت و زر و نفت باید به صاحبان اصلی آن یعنی به همه مردم باز گردانده شود. ما در ۱۶ آذر همراه با محرومان جامعه برای رفع فلاکت و بحران هم صدا میشویم. روز ۱۶ آذر برای ما دانشجویان، روز رهایی انسان از تمامی تقسیم بندیها و تبعیض های طبقاتی، جنسی و نژادی است و در شرایط اجتماعی ایران دانشجویان منادی خواست آزادی و برابری برای تمام جامعه هستند.

این روز نه تنها روز دانشجو بلکه روز تمامی آزادگان است و به نماد آزادی خواهی و برابری طلبی تبدیل گشته است. اکنون اعلام می داریم که این روز برای ما نه روز تقدیر نظام از سرسپردگی دانشجو که روز بزرگداشت آزادی و آزادیخواهی است و هیچگاه زیر پرچم ارتجاع و استبداد سر فرود نمی آوریم.

ما جهانی عاری از استثمار طبقاتی، ظلم سیاسی و تبعیض جنسی را خواستاریم، برای آن مبارزه می کنیم و خود را هم سنگر با تمامی انسانهای زحمت کش جامعه، طبقه کارگر جهانی، و آزاده گان می دانیم. جز این مبارزه هر نسخه

مرگ بر جمهوری اسلامی! زنده باد جمهوری سوسیالیستی!

آنها که خفه خون گرفتند!

فواد عبداللہی

[چپ آن ایزاری است که می تواند متحد کند، سازمان دهد، رهبری کند و مبارزه را سوق دهد و فروپاشی رژیم اسلامی را تسهیل و تسریع کند.

این آن حقیقتی است که رسانه ها و محافل اپوزیسیون کند ذهن، راست و احزاب چپ سنتی و دنباله رو اوضاع را در خارج به خفه خونی و سکوت یا داد و قال بی خود در مقابل ۱۶ آذر امسال کشانده است.

با پایان دو خرداد و جلو آمدن چپ در دانشگاه، اعتراض ۱۶ آذر امسال شاهد پاک شدن چهره کثیف ارگانهایی (از جمله تحکیم وحدت و انجمن های اسلامی) بود که تن کربیه خود را در کمرست قانون پیچانده اند و تمام تلاششان به تمکین کشاندن دانشجوی در دانشگاه بود. هیچانی که هر ناظری را فرا گرفته است از شوق مشاهده دریای آزادیخواهی و بشر دوستی و سکولاریستی است که ۱۶

آذر نوید آن را داد. ارتجاعی منسجم اما ضعیفتر از یک دیوار پوسیده بهترین دعوتنامه برای پا گذاشتن چپ بعنوان رهبر جنبش اعتراضی جامعه است. این روند آغاز شده است و این توازن قوا به نفع چپ می تواند به خوبی تغییر کند.

آنچه مسلم است تحریک سیاسی چپ در مقابل ارتجاع پوسیده اسلامی است. تحریکی آگاهانه حتی در مقابل جریانان و جنبش های قومی و دیوانه که اعتراض به رژیم را بر اساس رنگ پوست، خون، زبان، نژاد و فرهنگ انسانها معنی کرده اند. امسال اما چپ با صدای رسا علیه اینکه گویا جامعه ایران ائتلافی از اقوام و ملت هاست، ایستاد و بحثهایی که مساله آزادی و سرنگونی رژیم اسلامی را از سر ستم قومی و ملی و یا نیاز به یک جامعه فدرال و غیره مطرح میکنند نه فقط عقب مانده بلکه زمینه ساز خلق کشمکشهای ملی و قومی بعدی دانست.

با اولین جلوه خودنمایی مستقل چپ در دانشگاه نگاه ها میخکوب شد. چپ پا جلو گذاشته است. و این فقط سوال آزادیخواهان نیست، سوال همه است. همه جایگاه چپ به عنوان یک نیروی اجتماعی که اگر بیدار شود می تواند اوضاع را به نفع بشریت پایان دهد، میدانند. همه موقعیت کلیدی سوسیالیستها و محبوبیت آنها را در راس جنبش امروز به مداحی و مجیزه گویی آن پرداخته اند. هیچ چیز طبیعی تر از این نیست که در شرایطی که تمام احزاب اپوزیسیون طرح عراقیزه کردن و یوگوسلاویزه کردن جامعه ایران را دارند، در مقابل تحریکات ۱۶ آذر امسال در دانشگاه به سکوت کشیده شدند، اما حزب ما تحریک چپ در جامعه را شکل می دهد و آماده بر افراشتن هرچه بیشتر پرچم آزادیخواهی و برابری طلبی است. صحنه جدال جنبش های اجتماعی حادثتر شده است.

نقطه عطف های تاریخی تر و تکان دهنده تر هنوز در راه اند. کلید پیشروی برای چپ بعنوان یک جنبش اجتماعی، بسیج و سازمانیابی و رهبری حول خواسته واقعی و زمینی آزادی و برابری است.

تغییر جهان و ایجاد دنیایی بهتر یک امید و آرمان همیشگی انسانها در طول تاریخ جامعه بشری بوده است. علیرغم رواج ایده های قدرگرایانه و خرافی اعم از مذهبی و غیر مذهبی حتی در دنیای باصطلاح مدرن امروز، ایده هایی که هریک به نحوی علاج ناپذیری و مقدر بودن وضع موجود را تبلیغ میکنند، زندگی واقعی و عمل روزمره توده های وسیع مردم همواره حاکی از یک امید و باور عمیق به امکان پذیری و حتی اجتناب ناپذیری یک آینده بهتر است.

این امید که دنیای فردا میتواند از محرومیت ها و مشقات و کمبودها و زشتی های امروز رها باشد، این اعتقاد که عمل امروز انسان ها، چه جمعی و چه فردی، در تعیین چند و چون دنیای فردا موثر است، یک تگرش ریشه دار و قدرتمند در جامعه است که زندگی و حرکت توده های وسیع مردم را جهت میدهد.

تماس با ما

دیپلر سارمان: جمال کمانگر
jkamangar@yahoo.com
تلفن: ۰۰۴۴۷۸۱۴۷۶۵۶۱۹

سرديپر: فواد عبداللہی
foadsjk@gmail.com
تلفن: ۰۰۴۴۷۸۹۰۸۰۹۱۴۲

معاونت ديپلر: نسيم رهنما
nasimrahnamadk@yahoo.com
تلفن: ۰۰۴۵۲۲۸۲۴۵۵۴

بهرام مدرسہ
bahramsjk@yahoo.com
تلفن: ۰۰۴۹۱۷۴۹۴۴۰۲۰۱
فاکس: ۰۱۲۱۲۱۰۲۲۲۶۱۳

دست مذهب از زندگی مردم کوتاه!